

tivní skutkové podstaty tohoto přestupku. Obžalovaný nemohl prý ani dle požadované ceny za obuv, ani dle osobnosti prodávajícího mítí podezření, že jde o věci odcizené. Zaplatil za 10 párů dětských botek po delším smlouvání 250 K, peníz prý přiměřený, uváží-li se, že znalec ocenil botky na 300 K a poškozený sám na 400 K. Osoba prodávajícího mu nemohla býti podezřelou, poněvadž jej onen neznámý prodatel vyhledal již asi měsíc před tím, vydávaje se za obuvníka z P., činil dojem člověka solidního a nebyl právě proto nápadným, že obžalovaného neznal, poněvadž prý věci kradené se prodávají obvykle osobním známým. Stížnost není odůvodněna. Ke skutkové podstatě § 477 tr. z. není třeba, by bylo dokázáno, že věci pocházejí z krádeže, stačí, je-li jejich původ nejistý, takže se dá důvodně mítí za to, že byly odcizeny. Obžalovaný jako obuvník musil mítí pochybnosti o poctivosti Z-ově, který mu nabízel za 300 K 10 párů bot, jež si cení poškozený na 40 až 80 K za pár, tedy přibližně na 600 K, a o nichž prohlásil znalec, že měly cenu 300 K daleko převyšující. Jako odborníku muselo býti obžalovanému podezřelé, že neznámý prodatel slevil mu v době velké poptávky po obuvi a nedostatečné nabídky beze všeho 50 K z požadované ceny a spokojil se s 250 K. Že by se tak stalo po dlouhém zdráhání, soud nezjišťuje a bylo by lhostejno; poctivý výrobitel nebo nabyvatel nebyl by v žádném případě prodával svůj majetek tak hluboko pod cenu. Že by Z. činil dojem solidního živnostníka a nabízel obžalovanému obuv již před měsícem, soud nezjistil a také tyto okolnosti by jej neomlouvaly. Právě ta okolnost, že nabídka vycházela od muže jemu úplně neznámého a požadovaná cena byla nápadně nízká, měla obžalovaného nutiti ke zvýšené opatrnosti. Zjištěné okolnosti, zvláště osobnost neznámého prodávajícího a značné rozpjetí mezi placenou a skutečnou cenou poskytují dostatečný podklad, by bylo lze za to mítí, že původ nabízeného zboží byl nejistý a že si toho obžalovaný musil býti vědom. Více se k naplnění skutkové podstaty dle § 477 tr. z. nežádá.

### Čís. 208.

**Skutková podstata účastenství na krádeži (§§ 185, 464 tr. z.) předpokládá, že věc movitá jest již odňata z držení jiné osoby. Odnětí však nelze spatřovati v pouhém, byť i bez vědomí a vůle držitelovy osobou cizí provedeném přemístění věci uvnitř hranic majetku držitelova.**

**Krádež nelze kvalifikovati jako krádež ve společnosti (§ 174 II. a) tr. z.), byly-li osoby původně ze společenství na krádeži podezřelé právoplatně spráštěny, a pro spolupachatelství s osobou neznámou dosud obžaloba podána nebyla.**

(Rozh. ze dne 12. června 1920, Kr I 348/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Jičíně do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 22. května 1919, pokud jím byl obžalovaný František Ř. sprostěn obžaloby dle § 259 č. 3 tr. ř. pro zločin nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 174 II. a) tr. z. a uznán vinným přestupkem úča-

stenství na krádeži dle §§ 185 a 464 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

### D ů v o d y:

Soud nalézací předpokládá, že obžalovaný František Ř. věděl, že má na voze pokud se týče na svém těle 3 plachetky a že věděl o 7 kg cukru v nich zabalených. Soud nalézací dále vzal za prokázáno, že plachetky i cukr pocházely z krádeže a že patrně u škváry nebo ve škváře si je neznámý pachatel připravil k odnesení, a že František Ř. věci tyto ukryl na svém voze. Proto uznává soud nalézací obžalovaného vinným přestupkem dle § 464 tr. z., nezjistiv ostatně, že obžalovaný byl si vědom, že věci ty pocházejí z krádeže, ani jaký byl obsah úmyslu obžalovaného při uložení věcí na voze, pokud se týče na těle. Ohledně dvou plachetek a cukru je pak v rozsudku zjištěno, že před naložením na vůz nalézaly se na ohrazeném dvoře cukrovaru, plachetka třetí pak byla přinesena z místností cukrovarských. Vzhledem k této skutečnosti nebyla věc soudem nalézacím posouzena správně, spatřoval-li soud v plachetkách a cukru předměty z krádeže pocházející, tedy již ukradené a způsobilé býti předmětem přestupku dle § 464 (§ 185) tr. z. Neboť skutková podstata krádeže předpokládá odnětí věci movité z držení cizího, § 185 pak předpokládá věc odňatou již z držení cizího. Držení ve smyslu § 171 tr. z. je charakterisováno skutečnou mocí nad věcí, k níž se však nevyžaduje možnost, kdykoli věci nakládati, nýbrž jen pro jiné znatelná, dle konkrétních okolností uznávaná příslušnost věci k oboru moci určitého právního subjektu. Bylo-li držení věci určitým subjektem právním nabyto, vešla-li věc v právně uznávanou moc něčí, pozbývá se držení jen právně uznávaným zánikem této skutečné moci nad věcí. Takový zánik nespočívá však v pouhém, byť i bez vědomí a vůle držitelovy osobou cizí provedeném přemístění věci uvnitř hranic majetku držitelova. Plachetky a cukr umístěné posud v místnostech cukrovaru a na jeho ohrazeném dvoře byly stále ještě v držení majitele cukrovaru a nebyly tedy ještě způsobilým předmětem účastenství na krádeži, ježto tato nebyla ještě dokonána. Nelze tedy jednání obžalovaného Františka Ř. podřaditi pod skutkovou podstatu přestupku § 464 tr. z. Poněvadž však je zjištěno, že František Ř. věděl, že má na voze jemu nepatřící 2 plachetky a 7 kg cukru a kolem těla plachetku třetí, že cukr a 2 plachetky byly ukryty pod škvárou ve voze a jedna plachetka ovinuta kolem těla obžalovaného pod pláštěm, a že se obžalovaný snažil věci ty vynést z obvodu cukrovaru, zbývá otázka, v jakém úmyslu obžalovaný jednal. Soud nalézací arci praví, že nedalo se zjistiti, že všichni tři obžalovaní společně pokusili se odciziti tři plachetky a 7 kg cukru, ani jak ony plachetky i s cukrem na vůz obžalovaného Ř. se dostaly, ani že by byl druhý obžalovaný M. se domluvil s obžalovaným Františkem Ř-em o odnesení (třetí) plachetky. Z toho však jen plyne, že nelze dále pokračovati pro pokus krádeže těchto předmětů proti spoluobžalovaným Františku L. a Josefu M. pokud se týče proti obžalovanému Františku Ř. pro pokus krádeže, spáchané ve společnosti, zvláště když zmateční stížnost státního zastupitelství proti sprostění obou prv jmenovaných obžalovaných se neobrací. Ohledně Františka Ř. však zůstává po vyloučení úmyslu

soudem nalézacím u něho předpokládaného nezodpovědnou otázka úmyslu jeho při odvážení cukru a plachetek. Vedle této neúplnosti rozsudku, zaviněné nesprávným právním podřazením skutkových zjištění pod zákon trestní, je rozsudek též stížen neúplností co do okolnosti, jakým způsobem obžalovaný František Ř. nabyl plachetky, jež nalezena byla na jeho těle pod pláštěm, jakož i neshodou se spisy a nejasností, pokud výrok rozsudku, že plachetky a cukr, o něž jde, patrně si neznámý pachatel u škváry nebo ve škváře připravil k odnesení, se vztahuje a vztahovati má také na onu třetí plachetku, kterou obžalovaný Ř. měl ovinutu kolem těla. Poněvadž takto není zde spolehlivého podkladu skutkového, nebylo lze uznati hned ve věci samé, pročez bylo stížnosti vyhověti, rozsudek zrušiti a odkázati věc do stolice prvé k novému projednání a rozhodnutí. Poněvadž pak hodnota věcí dle obžaloby ukradených obnáší méně 200 K, kvalifikace pachatelství ve společnosti však právoplatným sprostěním Františka L. a Josefa M. odpadla, pro spolupachatelství s osobou neznámou pak obžaloba dosud podána není, jde jen ještě o přestupek krádeže dle §§ 171 a 460 z. tr., pročez bylo věc dle posl. věty § 288 tr. ř. přikázati příslušnému soudu okresnímu v N. B.

#### Čís. 209.

**Předražování. V pouhé okolnosti, že hromaděním zboží (§ 23 č. 3 cís. nařízení dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z.) mohl být dán podnět k drancování a tím ohrožen veřejný pořádek, nelze ještě spatřovati obzvláště těžké ohrožení veřejných zájmů ve smyslu § 23 čís. 5 cit. cís. nařízení.**

(Rozh. ze dne 12. června 1920, Kr I. 39 20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované Anny Č. do rozsudku krajsk. soudu v Chrudimi ze dne 25. září 1919, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle § 23, čís. 3 a 5 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., rozsudek v tomto směru zrušil a uznal obžalovanou vinnou pouze přečinem dle § 23 čís. 3 citovaného cís. nařízení.

#### Důvody:

Oprávněna jest zmateční stížnost, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., brojí proti kvalifikaci trestního činu dle § 23, č. 5 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. citovaného cís. nařízení, jenž prohlašuje skutek, spadající jinak pod ustanovení § 23 čís. 1—4 zmíněného nařízení za zločin tehdy, byl-li skutkem tím obzvláště těžce ohrožen veřejný zájem. Zmateční stížnost popírá zločinnou kvalifikaci činu, jenž se klade obžalované za vinu dle tohoto zákonného ustanovení a tvrdí, že nedostatek zboží na trhu neprokazuje nikterak těžkého, natož pak zvláště těžkého ohrožení zájmů veřejných, že dále nelze připustiti této náležitosti zločinné skutkové podstaty, poněvadž množství zásob předmětů potřeby obžalovanou z obchodu odnímaných vůbec a v poměru k obvyklým zásobám mírovým zvláště, bylo nepatrné. Roz-